

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Domesti* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Twitter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Vladan Bajčeta (1985, Bosanska Krupa), diplomirao je na Grupi za srpsku i svetsku književnost Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, gde je završio master i doktorske akademske studije. Viši je naučni saradnik Instituta za književnost i umetnost u Beogradu na Odeljenju za istoriju srpske književne kritike i metakritike. Knjige: *Borislav Mihajlović Mihiz: kritičar i pisac* (2021) i *Non omnis moriar: o poeziji i smrti u opusu Vladana Desnice* (2022). Živi u Beogradu.

Marija Bergam Pelikani (1981, Bar), doktorirala je Teoriju i praksu prevođenja na Univerzitetu u Bariju, pri Odseku za anglogermanske i istočnoevropske studije, na Fakultetu stranih jezika i književnosti. Napisala je disertaciju pod nazivom *Italijanski prevod Omerosa Dereka Volkota: Analiza prevoda kao pristup književnom tekstu*. Pored prevoda Dereka Volkota, Lorne Gudison i Čarlsa Simića, objavila je kritičke eseje na italijanskom i engleskom jeziku o Volkotu. Živi u Cirihu.

Džon Beston (*John Beston*; 1930, Gundagai, Australija – 2018, Kofs Harbor, Australija), studi-

rao je na Sidnejskom univerzitetu i na Harvardu, pre nego što se posvetio postdoktorskim studijama o Patriku Vajtu na Univerzitetu Kvinslenda 1970. godine. Najveći deo života proveo je u SAD, gde je i njegova supruga imala akademsku karijeru. Pored dela o stvaralaštvu Patrika Vajta, redovno je prikazivao australijsku književnost u američkim časopisima, a interesovao se i za književnost na drugim jezicima, posebno francusku.

Alen Brlek (1988, Zagreb), autor je zbirki pesama *Metakmorfoze* (2015), objavljene na temelju osvojene Nagrade „Na vrh jezika” 2014. godine, *Pratišina* (2017), *Sang* (2019) i *Halal zumra* (2023). Član je Hrvatskog društva pisaca, evropske platforme za pesništvo *Versopolis* i deo muzičko-poetskog projekta *Zaron*.

Aleksa Vasiljević (1996, Kragujevac), diplomirao je na Katedri za anglistiku na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Prevodi sa engleskog jezika.

Erne Verebeš (1962, Senta), pesnik, dramski pisac, dramaturg, kompozitor. Diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Sarajevu. Završio je postdiplomske studije na Odseku za kompoziciju Muzičke akademije „Ferenc List” u Budimpešti. Radi kao nastavnik na konzervatorijumu, urednik za klasičnu muziku na radiju te kao plodan autor pozorišne muzike. Dramaturg je Nacionalnog pozorišta u Budimpešti, najstarijoj teatarskoj kući mađarske prestonice. Autor je više pesničkih i proznih knjiga i dramskih tekstova – *Griff* (1998), *De hol van itt villamos?* (2002), *Magzatlégzés* (2005), *Árnyak a tetőtérben* (2007), *Előbb még örök* (2009), *Fütyraktár* (2013), *External* (2015), od kojih je neke imala priliku da čita u prevodu odnosno vidi i naša publika u Novosadskom pozorištu (*Újvidéki színház*), subotičkom Narodnom pozorištu i pozorištu „Deže Kostolani”.

Relja Dražić (1954, Bogojevo), (dezertirani) filozof. Prevodilac i izdavač, urednik edicije „Nojzac”. Prevodi s nemačkog jezika, mahom književnost nastalu u Austriji. Živi u Novom Sadu.

Aleksandra Žeželj Kocić (1977, Beograd), završila osnovne, master i doktorske studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Član je Hemingvejevog društva (SAD), Ficldžeraldovog društva (SAD) i Udruženja za anglo-američke studije Srbije. Naučni saradnik u oblasti jezik i književnost – Institut za književnost i umetnost u Beogradu. Zaposlena kao profesor engleskog jezika i književnosti u Filološkoj gimnaziji u Beogradu. Knjige: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Hemingvej i rod: pisac u mreži teorije* (2018), *Pesnik i jedan čitalac: ogledi o poeziji i prozi Dragana Lakićevića* (2020), *Zbirka leptirova: ogledi o anglo-američkoj književnosti* (2021), *Valjarević u dijalogu* (2022). Živi u Beogradu.

Adnan Žetica (1980, Mostar, BiH), dobitnik je Nagrade „Risto Ratković” za mlade pjesnike, Nagrade „Aladin Lukač”, nagrade univerzitetskih profesora na festivalu Kastelo di Duino u Trstu, nagrađen je i na konkursu Fondacije za izdavaštvo BiH. Objavio zbirke poezije: *Ljudi poslovice* (2009), *Čovjek koji je znao Filipa Latinovića* (2013), *Skica za bajku* (2016), *Autentična povijest kućnog broja 198* (2017), *Velesje – putopis u stihovima* (2019) i *Sve ono što u džepove nije moglo stati* (2021).

Milica Živković, redovni profesor za naučnu oblast Angloamerička književnost i kultura na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Nišu. Pored predmeta koje predaje na osnovnim, master i doktorskim studijama na Departmanu za anglistiku, dugogodišnji je predavač i na predmetu Australijske studije. Autor je nekoliko monografija i većeg broja radova objavljenih u domaćim i stranim publikacijama.

Nataša Kampmark (1974, Foča), magistrirala je i doktorirala na Odseku za anglistiku na Fi-

lozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je studiju o savremenoj australijskoj prozi pod naslovom *Tri lica australijske proze* (2004) i zajedno sa Majklom Vajldingom priredila antologiju savremene australijske proze *Priče iz bezvremene zemlje* (2012). Živi u Melburnu.

Dorđe Kuburić (1958, Bačko Petrovo Selo), diplomirao je na novosadskom Filozofskom fakultetu (odsek za jugoslovenske književnosti i svetsku književnost). Objavio deset knjiga poezije (uključujući i *Ne ostavljam leto / s nyarat nem hagyom le* – dvojezično izdanje u izvoru i prevodu Ilea Fehera, 2023). Bavio se rok, filmskom, pozorišnom i književnom kritikom. Pesme su mu zastupljene u više antologija i panorama, i prevedene na više jezika. Dobitnik je književne nagrade „Lenkin pesten” (2011). Počev od 2010. godine kontinuirano organizuje i vodi jedinstvene književne večeri u Krupari (Bačko Dušanovo), gde je dočekao oko 120 pisaca. U istom prostoru (sa Dejanom Simonovićem) uređuje Međunarodnu književnu koloniju SKD – Krupara (od 2019). Živi u Subotici.

Majkl Lapoint (*Michael LaPointe*; 1987), kanadski pisac i književni kritičar. Objavio je roman *The Creep* (2021). Pisao je za *The New Yorker*, *The Atlantic*, *The New York Times* i *Times Literary Supplement*, kao i kolumnu „Bacanje kocke” za *The Paris Review*. Živi u Vankuveru.

Rajko Lukač (1952, Međeđa kod Bosanske Dubice), posle prve godine na Filozofskom fakultetu u Zadru, studije nastavio na Filološkom fakultetu u Beogradu, gde je diplomirao na Grupi za srpskohrvatski jezik i jugoslovenske književnosti. Objavljena dela: knjige poezije – *Plavuša i putnik* (1977), *Spiralno stepenište* (1982), *Knjiga paljenica* (1986), *Odlivci i siluete* (1987), *Koji kunu dane i noći* (1990), *Uholaže* (1994), *Japija za čivot* (1994), *Relikvijar* (1994), *Bištanje pred lapot* (1995), *Jona iz fioke* (1997), *Ples dvojnika* (2004), *Trpeza* (2008), *Zapisi iz podzemnog prolaza* (2010), *Hor ara* (2015), *Pajaci na pijaci* (2016), *U traganju za izgubljenim čitaocima* (2016), *Zajednički epitaf* (2017), *Kratka duga*

(2017) i *Večera za kečere* (2022); knjige za decu – *Mačja pređa* (2008), *Hvalisavko u kopačkama od sedam milja* (2009), *Ptičje i druge pesme* (2018), *Kratka duga* (2017), *Skicenbuh i sedam krokija*. *Djetinjstvo Olginoj djeda* (2018), *Maharadža iz Indije* (2018), *Čarobnjak iz voza* (2018), *Vitez ždera od frižidera* (2021) i *Miš na usijanom limenom krovu : i štošta drugog iz okoline zoo vrta i divljine* (2022); romani – *Čipkarska škola* (1988), *Ljetne sante* (1995), *Božiji ugodnici* (1998), *Arhivske grobnice* (2002), *Hroničar* (2005), *Uhvati vjetar* (2012), *Zvono nad međama* (2015), *Strašnije u najstrašnjem* (2016) i *Divit i rukopisi* (2017); eseji – *Divit i rukopisi – građa za lijep srpski roman* (2017); knjige proze – *Mojin kralj* (1996), *Šetaliste hromih* (2001), *Samrtni zagrljaj* (2006), *Najgori nadimak na svijetu* (2011), *Pisac na usijanom limenom krovu biblioteke* (2017), *Posmrtna svadba* (2018), *Možeš i da ne poveruješ* (2018) i *Najgori dan za umiranje* (2022); drame – *Antipodi : drama, radio drama, scenario* (2023).

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi s engleskog jezika. Objavila knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014) i knjižicu *Jaz sem tvoj propagandni film* (2018). Poezija joj je zastupljena u više antologija i zbornika. Urednica je zbornika poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalnog zbornika socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016), te novina *MAMAC* (od 2015). *Kćeri, zar ne vidiš da gorim* je autorkina četvrta knjiga poezije (Nagrada Beogradskog festivala poezije i knjige *Trgni se! Poezija!* 2020).

Milica Markić (1966, Beograd), diplomirala je na Katedri za polonistiku Filološkog fakulteta u Beogradu 1991. godine. Radila je u izdavačkim kućama „Nolit” i „Klio”. Član je Udruženja književnih prevodilaca od 2004, a u statusu slobodnog umetnika od 2009. godine. Prevodi poljsku prozu, poeziju i esejistiku. Najznačajniji prevodi: *Upustinji i prašumi* Henrika Sjenskjeviča, *Ljubav i odgovornost* Karola Vojtile, *Beguni* Olge Tokarčuk, *Gulaš od turul ptice* Kši-

štofa Varge, *Na putu za Babadag* Andžeja Stasjuka, *Transatlantik* Witolda Gombroviča i dr. Živi u Beogradu.

Violeta R. Mitrović (1989, Novi Sad), doktorantkinja na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Proučava srpsku književnost XX veka, posebno stvaralaštvo Ivana V. Lalića i Borislava Pekića. Piše naučne radove, eseje, prikaze i književnu kritiku. Objavljuje u periodici. Prevodi s engleskog. Autor je knjige eseja i kritika *Hermeneutička pristaništa* (2018).

Olivera (Vuksanović) Nedeljković (1973, Čačak), nakon završene Gimnazije u rodnom gradu, diplomirala je na Grupi za srpskohrvatski jezik i jugoslovenske književnosti na Filozofskom fakultetu u Nišu. Zaposlena je kao bibliotekar u Gradskoj biblioteci „Vladislav Petković Dis” u Čačku. Objavila je zbirke poezije *Vodeni cvet* (1996), *Pribor za čitanje* (2002), *Su vlasnici beline* (2006) i zbirku poezije u prozi *Posteljica* (2015). Piše i za decu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Sarađuje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuLiPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017), *Nema oaze : luftroman* (2018), *Ništa nije ničije* (2020) i *Varvarin u Evropi – švajcarska sveska* (2022). Živi u Beogradu.

Tijana Parezanović (1983, Beograd), diplomirala je engleski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu, gde je i doktorirala 2015. godine, odbranivši tezu iz oblasti australijske književnosti. Od 2009. godine radi

na Fakultetu za strane jezike pri Alfa BK Univerzitetu u Beogradu, gde je 2020. stekla zvanje vanrednog profesora. Aktivno se bavi prevodenjem od završetka osnovnih studija 2007. godine. Autorka je monografije *Terra Australis: Mitopoetika pripadanja* (2019.) i udžbenika *Osnovi prevodenja za angliste* (2023), kao i nekoliko desetina naučnih radova iz oblasti anglofonih književnosti i kultura, studija prevodenja i metodike nastave engleskog jezika. Izvršna je urednica časopisa za književnost, kulturu i književno prevodenje *[sic]*, koji izdaje Sveučilište u Zadru, i članica uredništva časopisa za jezik, književnost i kulturu *Reči* (Alfa BK Univerzitet).

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. bavi se prevodenjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, istoriografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018), *Faktomontaže* (2020) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio-drama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik” za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), arhivist, profesor ruske književnosti u penziji, prevodilac sa ruskog i mađarskog jezika. Objavljuje radove u domaćim, ruskim i mađarskim književnim časopisima. Objavila knjige: *Upotrazi za figurama* (proza u šest ruku, 2012), *Parodijski plan romana Dostojevskog* (doktorska disertacija 1991; 2013) *Sneško u tropima* (translatološki eseji, 2013), *Ili ne* (autobiografski eseji, 2018) i *Književne konjušnice* (eseji, 2022). Autorka je antologije ruske ženske poezije *Uzvodno od suza* (2009). Prevela je pedeset knjiga

lepe književnosti. Dobitnica je više nagrada: Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2002), Nagrada 9. Međunarodnog salona knjiga „Laza Kostić” za prevod (2003), Nagrada Udruženja književnika prevodilaca Srbije „Miloš N. Đurić” za prevod godine (esejistika, 2004), Nagrada za prevod s mađarskog Baszalikom múfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (druzi put, 2013), nagrada na konkursu „Stevan Sremac – bal u Elemiru” (2020). Živi u Senti.

Maja Rogač Stančević (1973, Novi Sad), doktorirala na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše studije, eseje i književnu kritiku. Objavila je studije *Figuralnost i figurativnost* (2008) i *Istorija, pseudologija, fama* (2010). Objavljuje kritičke tekstove u periodici. Živi u Novom Sadu.

Miljan Ristić (1974, Negotin), objavio je deset knjiga: *Uvertira* (2001), *Demonkratija* (2004), *eXtra nemirci* (2009), *Nitogen* (2013), *Vizije* (2015), *100 pesama – Muzika moje duše* (2019), *Budalizmi* (2020) *eXperiment u kome je sve moguće* (2021), *Smrtonosne i opasne knjige* (2022). Piše prozu, poeziju, aforizme, recenzije muzičkih albuma, knjiga, filmova, likovnog stvaralaštva... U toku 2016. i 2017. godine bio je glavni urednik *Buktnje* – časopisa za književnost, umetnost i kulturu. Član je Srpskog književnog društva. Živi i stvara u Negotinu.

Maja Stojanac (1994, Novi Sad), piše i objavljuje poeziju. Osnovne i master akademske studije završila je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, na Odseku za srpsku književnost i jezik. U okviru 35. Festivala mladih pesnika *Dani poezije* u Zaječaru, kao pobednica, objavila je prvu zbirku pesama pod naslovom *Pisma Sintiji* (2021). Za rad u novinarstvu nagrađena je Specijalnom nagradom Instituta za javno zdravlje Vojvodine i novosadske Gradske uprave za zdravstvo, za radijski prilog o očuvanju ženskog reproduktivnog zdravlja. Živi u Novom Sadu.

Tomaš Tičinjski (*Tomasz Tyczyński*; 1960), poljski pisac. Diplomirao je polonistiku na Varšavskom univerzitetu. Radio je u Institutu za slavistiku Poljske akademije nauka. Tekstove o književnosti objavljivao u književnoj i naučnoj periodici, kao i u *Gazeti wyborczej* i na Prvom programu poljskog radija. Koautor monografije *Ruska književnost XX veka*. U svom naučno-istraživačkom radu bavio se poljskim romantizmom, ruskim književnim teorijama i manifestima, kao i strategijama „graničnih iskustava”. Do 2007. radio kao novinar i kritičar na radiju, televiziji, i u štampi. Od 2007. upravnik i kustos Muzeja Vitolda Gombroviča u Vsolu. Ustanovio je književnu nagradu „Vitold Gombrovič” koja od 2016. otkriva vrsne talente za umetničku prozu i propućuje ih na veliku poljsku književnu scenu. Književnost mu je bila suđena, pa je i sam počeo da piše. Knjiga *Neutemeljeno osećanje sreće* je njegov zapažen književni debi. To je zbirka priča koja predstavlja potragu za lepotom sveta i u mraku, koja neguje i brani detalj, štiti od zaborava i najsitniji fragment prošlosti, i brižno beleži svet u njegovoj privremenosti. Kritika ju je izuzetno dobro prihvatila kao ubedljivu potvrdu literarnog talenta, kao lapidarnu, toplu, brižljivo ukomponovanu prozu, upoređujući je s pesničkom hronikom prolaznosti kojoj statira cikličnost prirode i kojom provejava duh Knjige propovednika.

Verner Hercog (*Werner Herzog*; 1942, Minhen, Nemačka), nemački je filmski režiser i scenarista. Smatra se figurom novog nemačkog bioskopa. Prvi je film snimio 1961. s devetnaest godina. Od tada je bio producent, scenarista i režiser više od šezdeset igranih i dokumentarnih filmova, uključujući *Aguiré, gnev božji*, *Svako za sebe* i *Bog protiv svih – Tajna Kaspara Hausera*, *Nosferatu*, *vampir noći*, *Ficcaraldo*, *Moj najdraži neprijatelj* – Klaus Kinski, *Grizzly Man*, *Susreti na kraju sveta* i *Pećina zaboravljenih snova*. Njegov filmski rad nagrađen je svim velikim međunarodnim nagradama. Režirao je mnoge opere i objavio desetak

proznih knjiga. Živi u Minhenu i Los Anđelesu.

Tomas Calapatis (*Θωμάς Τσαλαπάτης*; 1984, Atina, Grčka), grčki pesnik, dramski pisac, esejista, kritičar, prevodilac i kolumnista. Studirao je na Odseku za pozorišne studije na Filozofskom fakultetu u Atini. Njegova prva zbirka *Svanuće je pokolj, gospodine Krak* (*Το ξημέρωμα είναι σφαγή Κύριε Κρακ*, 2011), dobila je Nacionalnu nagradu za najboljeg mladog autora (2012) i prevedena je na italijanski jezik. Njegova druga zbirka *Alba* (*Άλμπα*) objavljena je 2015. godine i prevedena je na francuski. Godine 2016. napisao je *Bis* (*Πνιγμός/Ανκόρ*), predstavu koja je postavljena u pozorištu „Atis” u Atini, u režiji Teodorosa Terzopulosa. Godine 2018. objavljena je njegova treća zbirka poezije *Geografije Frica i Langa* (*Γεωγραφίες των Φριτς και των Λανγκ*). Godine 2018. osvojio je prvu nagradu za poeziju „Premio Inedito-Colline di Torino” za pesničku zbirku *Peristatika* (*Περιστατικά*). Iste godine njegova drama *Monika Viti se više ne seća* (*Η Μόνικα Βίτι δεν θυμάται πια*) postavljena je u Kući poezije (*Maison de la Poésie*) u Parizu kao scensko čitanje. Predstava je postavljena u Atini 2019. i objavljena je iste godine. Njegova poslednja zbirka *Lepota našeg oružja* (*Η ομορφιά των όπλων μας*) objavljena je 2021. godine. Učestvovao je na mnogim festivalima i književnim manifestacijama u Grčkoj i Evropi. Od 2008. godine piše članke za novine, časopise i veb magazine. Trenutno je kolumnista subotnjeg izdanja *Εφημερίδα των Συντακτών* i nedeljnog izdanja *Εποχή*. Živi u Atini.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je osnovne i magistarske studije engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je prevode proze Džona Barta, Eni Pru, Krisa Abanija, Rejfa Larsena, Džojks Kerol Outs, Dejvida Fostera Volasa i dr. Dobitnik je Nagrade za prevod godine Društva književnika Vojvodine (2012). Živi u Novom Sadu.

Darko Cvijetić (1968, Prijedor), bosanskohercegovački i srpski pesnik, pisac, režiser i dramaturg. Piše poeziju, eseje, kratke priče, režiser je i dramaturg prijedorskog Pozorišta. Pesme su mu prevedene na nekoliko svetskih jezika: francuski, engleski, nemački, slovenački, hebrejski, albanski, mađarski, poljski, makedonski i jidiš. Uređuje književnički blog pod nazivom *Hypomnemata*. Član je dva društva: P.E.N. Centra Bosne i Hercegovine i Društva pisaca BiH. Knjige jednako objavljuje u Zagrebu, Ljubljani, Beogradu, Sarajevu, Banjoj Luci, Zenici... te sebe smatra postjugoslovenskim piscem. Objavljena dela: *Noćni Gorbačov* (1990), *Himenica* (1996), *Manifest Mlade Bosne* (2000), *Passport for Sforland* (2004), *Masovne razglednice iz Bosne* (2012), *Konopci s otiskom vrata* (2013), *Mali ekshumatorski eseji* (2015), *Emotikoni u Viberu* (2016), *Paraolimpijske himne* (2017), *Ježene kože* (2017), *Šindlerov lift* (2018), *Što na podu spavaš* (2020), *Noćna straža* (2021). Za roman *Šindlerov lift* dobio „Kočićevo pero” Zadružbine Petar Kočić i Nagradu „Fric” za najbolji roman 2019. Živi u Prijedoru.

Gejl Džouns (*Gail Jones*; 1955, Harvi, Australija), jedna je od najcenjenijih australijskih knji-

ževnica srednje generacije. Nakon završetka studija zaposlila se na Univerzitetu zapadne Australije, gde predaje književnost, film i kulturalne studije. Autorka je osam romana: *Tamno ogledalo* (*Black Mirror*, 2002), *Šezdeset svetala* (*Sixty Lights*, 2004), *Snovi govora* (*Dreams of Speaking*, 2006), *Nažalost* (*Sorry*, 2007), *Pet zvona* (*Five Bells*, 2011), *Vodič po Berlinu* (*A Guide to Berlin*, 2015), *Smrt Noe Glasa* (*The Death of Noah Glass*, 2018) i *Naše senke* (*Our Shadows*, 2020), te dve zbirke priča, *Kuća disanja* (*The House of Breathing*, 1992) i *Životi fetiša* (*Fetish Lives*, 1997). Za zbirku priča *Kuća disanja* dobila je nekoliko važnih australijskih književnih nagrada, dok su joj romani nominovani za Bukerovu nagradu i Nagradu Orindž.

Milica Špadijer (1989, Beograd), završila je Filološku gimnaziju, osnovne i master studije na Katedri za klasične nauke na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Dobitnica je Nagrade „Mladi Dis” za 2019. godinu. Objavila zbirke poezije *Šar-planina* (2019) i *Novo groblje* (2022). Sa grčkog jezika prevela je roman *Kassandra i vuk* Margarite Karapanu, kao i zbirku pesama *Afrodita u plavom* Petrosa Stefaneasa. Član je Udruženja novinara Srbije. Živi u Beogradu.